

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 726/2021-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti súdneho exekútora [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní sp. zn. 10Er/429/2007 a proti jeho uzneseniam č. k. 10Er/429/2007-12 z 24. novembra 2020 a č. k. 10Er/429/2007-23 z 23. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v exekučnom konaní. Napokon žiada finančné zadostučinenie 200 eur.

II.

2. Povinnému bola za priestupok rozkazom dopravnej polície, ktorý nadobudol vykonateľnosť 10. augusta 2005, uložená pokuta [REDACTED] eur, ktorej zaplatenia sa Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach ako oprávnený domáhalo návrhom na vykonanie exekúcie. Okresný súd sťažovateľa 18. septembra 2007 poveril vykonaním exekúcie. Sťažovateľ 19. februára 2020 vydal upovedomenie o zastavení exekúcie a výzvu oprávnenému na úhradu trov starej exekúcie, a to z dôvodu, že boli naplnené podmienky na takýto postup podľa zákona č. 233/2019Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení exekúcií“).

3. Proti upovedomeniu sťažovateľa o zastavení exekúcie podal oprávnený námietky, o ktorých rozhodol okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 24. novembra 2020 tak, že zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Pritom vychádzal z § 88 ods. 1 zákona o priestupkoch, podľa ktorého rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na jej zaplatenie. Keďže pokuta nebola zaplatená do 10. augusta 2008, teda do troch rokov od vykonateľnosti rozkazu o uložení pokuty, právo oprávneného prekludovalo, čo treba podradiť pod § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané. Z toho okresný súd vyvodil, že exekúcia mala byť už dávno zastavená, nemožno ju zastaviť podľa zákona o ukončení exekúcií, celú procesnú situáciu možno vyriešiť len tak, že upovedomenie sťažovateľa o zastavení sa zruší a exekúcia sa následne zastaví uznesením súdu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté namietaným uznesením sudcu z 23. septembra 2021 tak, že sa táto sťažnosť zamieta.

III.

4. Podľa sťažovateľa namietané uznesenie sudcu nedáva odpovede na jeho argumentáciu v sťažnosti. Poukazuje na to, že na základe návrhu oprávneného podaného tesne pred uplynutím prekluzívnej lehoty riadne vymáhal jeho pohľadávku a po jej preklúzii vzniknuté trov exekúcie. Podľa sťažovateľa ním vydané upovedomenie o zastavení exekúcie bolo zrušené okresným súdom v dôsledku arbitrárneho právneho názoru, keď okresný súd Exekučný poriadok a zákon o ukončení exekúcií vyložil celkom nesprávne, keďže ak exekúciu nezastavil do konca roka 2019 podľa Exekučného poriadku, nemohol tak urobiť po 1. januári 2020 z dôvodu, že v tom čase už bola exekúcia zastavená zo zákona. To podľa sťažovateľa vedie k tomu, že mu nebude priznaná náhrada trov exekúcie proti oprávnenému. Hoci by sa táto čiastka mohla zdať bagateľnou, takých rozhodnutí okresného súdu bolo viac a jeho právny názor je celkom v rozpore s rozhodnutiami iného okresného súdu z obvodu rovnakého krajského súdu. Napokon sťažovateľ poukazuje na to, že namietané uznesenie okresného súdu pre neho malo neakceptovateľné následky, keďže nasledujúcim rozhodnutím mu náhrada trov exekúcie zrejme priznaná nebude.

IV.

5. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 24. novembra 2020 sťažovateľ mohol podať podľa Civilného sporového poriadku sťažnosť, túto možnosť aj využil a o jeho sťažnosti bolo rozhodnuté druhým z namietaných uznesení. Preto proti tomuto uzneseniu ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti a z toho dôvodu bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

6. Vo vzťahu k druhému z namietaných uznesení z 23. septembra 2021, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, treba uviesť, že nešlo o konečné rozhodnutie a nasledovať by mu malo rozhodnutie okresného súdu, ktorým súd rozhodne o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie. Namietané uznesenie okresného súdu malo za následok právoplatné zrušenie sťažovateľom vydaného upovedomenia o zastavení exekúcie. Prístup ústavného súdu ku kasačným rozhodnutiam vyplýva z východiska, podľa ktorého aj kasačné

rozhodnutie všeobecného súdu môže byť spôsobilé porušiť základné právo účastníka. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019 z 21. novembra 2019). Namietané rozhodnutie ovplyvnilo priebeh exekučného konania len v tej rovine, že k zastaveniu exekúcie dôjde z iného ako sťažovateľom v upovedomení o zastavení exekúcie vyjadreného dôvodu, čo zároveň bude viesť k tomu, že znova bude musieť byť rozhodnuté o náhrade trov exekúcie sťažovateľa. Z toho vyplýva, že zrušenie upovedomenia o zastavení exekúcie s konečnou platnosťou nepredurčilo to, že sťažovateľovi nebude náhrada trov exekúcie priznaná, a s touto otázkou sa okresný súd vysporiada na to nasledujúcim uznesením. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu z 23. septembra 2021 zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. Vo vzťahu k postupu okresného súdu z ústavnej sťažnosti nevyplývajú žiadne osobitné námietky, ako tie, ktoré osobitne smerujú k ústavnej sťažnosťou namietaným uzneseniam okresného súdu. Ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu sa obmedzuje na opis toho, že okresný súd už po dobu takmer 13 rokov mohol rozhodnúť o zastavení exekúcie, no doteraz tak neurobil a takéto uznesenie nevydal ani po 1. januári 2020. Z toho sťažovateľ vyvodzuje porušenie základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Je zrejmé, že okresný súd podľa svojho vlastného právneho názoru prezentovaného v namietaných rozhodnutiach, mohol a mal už skôr exekúciu zastaviť z dôvodov, pre ktoré zrušil sťažovateľom namietané rozhodnutie o zrušení upovedomenia o zastavení starej exekúcie. K tomu však treba uviesť, že účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný, ktorých práv sa exekúcia týka s tým, že súdny exekútor je štátom poverenou osobou na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ sa v priebehu roky trvajúceho exekučného konania žiadnym spôsobom nedal podnet na zastavenie exekúcie a viedol ju aj napriek tomu, že došlo k preklúzii vymáhaného práva. Nečinnosťou okresného súdu, ktorá sa prejavila v tom, že okresný súd z vlastného podnetu exekúciu nezastavil, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa ako súdneho exekútora podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. decembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu